

Komandi partur

Í hesum døgum er 95 ár liðin síðani sluppinar Anna og General Gordon gingu burtur. Hetta er eisini vert at minnst.

Mamma Ingibjörg, Marianna, var ein hetja

Dámjal, pápi Ingibjörg, gekk burtur við tí fyrra bátinum. Ein beiggi hansara gekk burtur við Oliviu í 1912, og ein annar fall í bjørgunum.

so tað fekst altíð eitt sindur av eggum. Hon steikti eisini grinda-búffar, sum tað kallast í dag. Tað var ikki vanligt tá.

Tá so grind var, fingur vit grindapartar. Tað kundi vera, tá

eplum.

Men alt hetta mátti mamma skipa fyri einsamøll. Eg havi ofta hugsað um tað. Vit sum børn høvdu tað gott, men hjá mammu at vera forsyrgjari var strævið.

meðan hon bíðaði, sat hon altíð og las í Bíbliuni, og so sang hon fyri seg sjálva. Hesar sangir dugdi eg uttanat, tá ið eg varð konfirmerað.

Betri torv í Skopun

Torvið í Skopun var so nógv betri enn í Hesti.

Men nú var so lítið mannfólk eftir at sigla ímillum til Skopunar. Tað var ein rættuligur teinur at rógva. Tað var eitt øgiligt stríð, men tað hendi so eingin vanlukka tað, sum eg veit um.

Tað var nakað misjavnt, sum torvið var í Hesti. Tað vóru tey, sum áttu góðar torvheiðar, men hjá okkum var tað vánaligt.

Tá vit systrarnar vuku til, máttu vit tíðliga hjálpa til í húsinum. Tað sama var við at vera í torvi. Vit fóru tíðliga á oynna við mammu. Eisini minnst eg, at tá ið vit komu úr skúla, fóru vit báðar ofta eftir torvi. So tað var nokk so strævið.

Tey vóru so føst í Harranum.

Hans Jacob Niclasen, kom Esmar inn. Hann fortaldi frá einum dreymi, hann hevði havt. Hann hevði sæð ein mann uppi á Snið, sum er gøtan niðan á oynna. Hann hevði sagt nakað soleiðis: „Tað skal ikki vera leingi til tað, sum vendir upp á Hestoynni, skal venda niður.“ Tann fyrri báturin, sum gekk burtur, kallaðist júst Hestoyggjin. Bátsformaðurin, Hans í Sakrastovu, gjørdist líkbleikur og slapp sær út. Tað var heldur ikki hann, sum gav útróðrarboð feigdardagin. Tað vóru eisini frásagnir um dreymar aftan á skaðadagin. Mamma tosaði tó ongantíð um slíkt.

Aftur at rógva út

Í Hesti fóru menn skjótt aftur at rógva út aftaná skaðadagin. Tað var einki annað at gera. Fiskur hevur altíð kunnað avreiddur í Hesti. Fiskurin varð flaktur og saltaður, og hetta gav nakað av arbeiði.

Seinni var tað Hans Jacob Niclasen, sum tók ímóti fiski, og tað gjørdi hansara handil inntil nýggjari tíð. Ræsti fiskurin úr Hesti var jú kendur!

Björgini vórðu eisini søkt, men tað burdu tey kanska ikki, tí tey vóru so vandamikil.

Men teir ungu fóru í bjørgini. Teir tóku bæði lunda og havhest og eisini annan fugl.

Vit fingur landpart av fugli í mun til ta jørð, vit áttu. Tað sama var, tá ið teir fóru eftir eggum. Hetta gav nakað av sær.

Skúlin

Í skúlanum vóru vit umleið 20 børn. Vit vóru tveir klassar. Vit høvdu góðan skúlagang. Tá ið eg fór í skúla, bleiv Malvina Clementsen lærari. Hon var ættað úr Húsavík, fødd í 1895.

Malvina var ein deilig lærarinna, men hon legði nógv á børnini. Vit fingur fyri bæði at lesa og skriva, men vit lærdu eisini nógv. Vit lósu katekismus, bíbliusøgu, geografi og danmarkarsøgu. Mál-læru vil eg slett ikki tala um.

Tað gekk hon høgt uppi, bæði danska og føroyska mállæru. Seinni fingur vit kirkjusøgu og heimssøgu afturat.

So var eisini eksamin. Prósturin og yvirlærarar komu út og hildu eksamiu.

Ingibjörg var eitt skilafólk

Ingibjörg giftist til Gøtugjógv við Óla Jákup Hansen, sum var einkjumaður við trimum børnum. Hon var 94 ára gomul, tá ið hon greiddi frá síni hugtakandi søgu. Hevði tað verið bíðað hevði tað verið ov seint.

Barndómsheimið hjá Ingibjörg. Seiðanótin varð goymd uppi á loftinum.

grind var í Havn ella í Vágum. Matthias Thomsen, sum var slektadur úr Vágum og gifti seg til garð í Hesti, var grindaformaður. Tá ið grind var í Sandoy, vóru hestmenn sjálvandi við. Tá áttu fólk í Hesti eisini heimapart.

Mamma dugdi eisini so sera væl til hendurnar. Hon kundi seyma, og hon kundi veva. Var onkur, sum bað hana um at veva sær til einar buksur ella at seyma sær eina skjúrta, so gjørdi hon tað. Mamma bant og spann eisini.

Torv uppi á oynni

Nógv gekk út upp á gerðabýti. Onnur gjørdi okkum beinar aftur fyri tað, sum vit gjørdi fyri tey. Tað var tað sama, tá ið torv skuldi skerast. Onkur bjóðaði sær til at skera torv hjá okkum. So gjørdi mamma okkurt fyri tey aftur fyri, til dømis at seyma teimum klæði. Onkur velti okkum eina lítla veltu, so vit høvdu nokk av

Ongantíð minnst eg hana kaga. Eg minnst, at eg plagdi at hoyra hana fara upp um morgnarnar. Hon skavaðist í køkinum at kyka og slíkt.

Torvið var heilt uppi á oynni. Hvørt hús hevði sínar torvheiðar. Sjálv mátti mamma bera torvið til hús. Eg kann minnst sum barn, at hon fór nokk so tíðliga um morgnarnar niðan á oynna, áðrenn tað var blivið ordiliga ljóst. Eg minnst eisini, tá eg havi verið eini fimm ár og systir mín sjei ár, at hon beindi sváulpinnar og knívar burtur og bant vindeyguni hvørja ferð, hon fór avstað.

Vit gjørdi vist einki býtt, men hetta gjørdi hon fyri at vera púra sikkur. Serliga út móti heystinum kundi hon vera tríggar ferðir um dagin uppi á oynni.

Hvørt túrur tók út ímóti trimum tímum. Tað kundi fara allur dagurin. Millum torvferðirnar royndi hon at fáa ketilin kókaðan, og

Tað var tann troystin, tey høvdu. Tá ið mamma var í torvi, vóru vit vanligar saman við øðrum børnum. Hon setti okkum altíð ein bita, so vit kundu fáa okkum, meðan hon var burtur.

Ein uppgáva hjá mammu var eisini at skiftast við hini bygðarfólkini um at leggja torv í ovnin í skúlanum og leggja so nógv torv har, at tað var heitt fyri dagin. Eisini skuldi skúlin vaskast tríggar dagar um vikuna, og tað var á sama hátt.

Tað vóru eini 25 hús í Hesti. Hóast missin skaðadagin rýmdi eingin úr Hesti, men nú umstøðurnar eru so góðar, nú rýma øll.

Dreymar

Sum ofta er við slíkum vanlukku, varð eisini her sagt frá dreymum, sum kundu fatast sum eitt varsil.

Ein dagin fólk var savnað inni í skómakaraverkstaðnum hjá

Sanna, sum á myndini er 93 ára gomul, misti verfaðirinn Jógvan Joensen við tí seinna bátinum skaðadagin. Sonurin hennara, Jógvan, datt oman á fjalli. Her er Sanna saman við dótrini, Theu, sum var gift við Karl hjá Talis, kendur formaður í Havnar Arbeidsmannafelag. Karl var systirsonur Óla Jákup, mannin hjá Ingibjörg. Eg kendi Sannu og Theu sum skilafólk.